

[Pia Kjærsgaard]

hive Socialdemokraterne ind på scenen og tilbyde rollen som førsteledere.

Plan eller ej: Vi må konstatere, at regeringens oplæg – for andet er det jo ikke – vil betyde ekstra penge i statskassen. Regeringen får flere penge ind, end den agter at give ud. Regnestykket balancerer ikke. Der er underskud fra borgernes side og overskud til statskassen. Det er ikke fair, specielt ikke fra en borgerlig regering.

Der er reelt tale om ombytning af nogle afgifter og skatter, og det vil regeringen endnu en gang misbruge til sin egen fordel. Regeringen elsker jo også at pege på, at man har bragt et underskud i balance på 80 mia. kr. fra 1982 – en kraftig overdrivelse.

Men skal vi nu ikke lige pege på, hvilke midler der her er benyttet? Det har ikke baggrund i en reduktion i de offentlige udgifter. Det er ikke sket ved besparelser, men ved at udskrive nye skatter. Regeringen har egentlig ikke gjort en voldsom indsats for at reducere udgifterne, og balancen venter vi stadig væk på.

Finansloven for 1989 forudså et underskud på ca. 1,2 mia. kr., men i august måned måtte man meddele, at underskuddet nok blev 5,1 mia. kr. Siden da har vi fået tallene fra august og september, der viste store forværringer. Værst var de tal, der i går blev offentliggjort for september måned. Hvis regeringens skøn skulle holde for oktober kvartal 1989, bliver 1989-underskuddet 13 mia. kr., men hvis de forøgede forværrelser, der har været i gang herhjemme igennem 1989, fortsætter, ja, så får vi et underskud på 20–25 mia. kr. Jeg har svært ved at se, hvor den balance er, som regeringen påpeger gang på gang.

Man har også fundet det meget nemmere at få socialisterne til at stemme for nye skatter. Se blot på de fortsat voksende offentlige udgifter, den fortsat voksende offentlige sektor, det stigende skattetryk og udtalelserne fra regeringen om, at den offentlige sektor havde en tilpas størrelse. Det synes vi rent faktisk ikke den har i Fremskridtspartiet, det må vi understrege.

Ingen realiteter bag en nedskæring inden for det offentlige eller nedsættelse af skatter, kun tomme løfter år efter år, og vælgerne er altså ledte og kede af at høre på tomme løfter. Vælgerne mangler i den grad at få tillid til Folketinget – et Folketing, der lever op til den tillid, som vælgerne har vist et Folketing og specielt da en borgerlig regering.

Spørgsmålet er efterhånden også, om vi med rette kan tillade os at kalde det, vi har herhjemme, for et folkestyre. Er det ikke et politikerstyre, hvor reelle folkeafstemninger ikke finder sted i den udstrækning, det i virkeligheden burde gøre? Burde der ikke have været en folkeafstemning om flygtningelovens ændring i sin tid, eller burde befolkningen ikke have været hørt om Storebæltsbroens mange milliarder kroner, som borgerne nu må betale, uden at man overhovedet har gjort sig den ulejlighed at spørge befolkningen? Hvor mange vælgere vil føle, de har haft indflydelse på deres hverdag ved at stemme på et parti, der ikke tør overlade vigtige spørgsmål til folkeafstemninger?

Jeg mener faktisk, at grundlovens § 42, stk. 1, bør tages oftere i brug, så der med meget større ret kan siges, at vi her i Danmark, har et folkestyre.

I Schweiz er det jo ikke noget problem at lade befolkningen afgøre vigtige spørgsmål. Hvorfor i alverden tøver man herhjemme i lille Danmark? Hvorfor i alverden gør man det?

I de sidste par dage har der været et par aviser, der har skrevet om danskerne i skattely i udlandet, og at disse danskere skulle belaste statskassen med op til 150 mio. kr. om året. Det er noget med nogle hospitalsudgifter, danskerne betaler for disse danskere i udlandet. Herre du milde gud! Danskerne skal betale for nogle danskere, er det egentlig ikke reelt nok? Hvad med milliarderne, vi betaler til for os fuldstændig fremmede borgere, der i årevis har flyttet teltpæle til vores nordiske sociale paradis?

Et dyk i statsministerens tale og det, der kan forventes af ideologi fra regeringens side, fortæller, at regeringen påtænker en tvungen pensionsordning for størstedelen af den danske befolkning. Jeg garanterer for, at Fremskridtspartiet ikke vil deltage i en sådan pensionsordning – medmindre den bliver frivillig. Hvis den er tænkt frivillig, er der jo egentlig ikke rigtig nogen grund til at have den med i regeringens program.

I øvrigt kan en ordentlig opsparing først effektiviseres, når der er sket en lettelse i de uhyggelige skatter, vi har herhjemme. Hvorfor i alverden må folk ikke selv bestemme, hvor de vil anbringe deres penge, hvor meget de vil anbringe, og hvornår de vil hæve dem igen? Hold Folketinget uden for den slags. Vi har startet diskussionen i dag. Jeg tror, den fortsætter. Jeg synes,